

Príbeh ukrajinského študenta Yaroslava: „Prišiel som kvôli slovenčine. Zostal som kvôli ľuďom.“

20.6.2026 - | Človek v ohrození

Keď Yaroslav prišiel z Ukrajiny do Žiliny, mal jasný cieľ. Chcel dokončiť štúdium informatiky. Naučil sa nový jazyk, zvládol náročné inžinierske štúdium a dnes má v rukách diplom Žilinskej univerzity.

Za týmto úspechom sa však skrýva aj iný príbeh. Príbeh mladého človeka, ktorý si v novej krajine hľadal svoje miesto. Príbeh o tom, aké dôležité je cítiť sa prijatý, mať okolo seba komunitu a vedieť, že niekam patríte.

Pri príležitosti Svetového dňa utečencov prinášame rozhovor s Yaroslavom. Rozhovor, ktorý pripomína, že za slovami „utečenec“, „odídenc“ či „zahraničný študent“ sa vždy skrýva konkrétny človek.

Ďakujem. Som rád, že to dopadlo tak, ako som si predstavoval. Na Fakulte riadenia a informatiky som študoval dva roky. Nebolo to jednoduché, pretože slovenčina bola pre mňa úplne nový jazyk. Keď som sa rozhodol, či vôbec prídem študovať na Slovensko, nebol som si istý, či sa to podarí. Dnes však vidím, že všetok čas, ktorý som venoval štúdiu slovenčiny ešte na Ukrajine, mal zmysel.

Úplne prvý deň v Žiline, teda druhý deň, čo som bol na Slovensku, som išiel na kurz slovenčiny. Nikoho som nepoznal a takmer som nevedel hovoriť po slovensky. Pamätám si, že som si sadol vedľa jedného študenta a po anglicky som sa ho spýtal, akým jazykom hovorí. Nakoniec sme zistili, že sme obaja z Ukrajiny.

Keď mi povedal, že väčšina ľudí v triede sú tiež Ukrajinci, veľmi mi to pomohlo. Zrazu som vedel, že v tom nie som sám.

Dôležitá bola stabilita. Každý deň som vedel, kam idem, čo ma čaká a aký bude ďalší krok. Najprv kurz slovenčiny, potom skúška a následne štúdium na univerzite. Keď prídete do novej krajiny, kde nič nepoznáte, takýto jasný plán veľmi pomáha.

Pomohlo mi aj to, že za mnou prišla na chvíľu mama a neskôr som si našiel vlastné bývanie. Vytvorilo mi to pocit pokoja a istoty.

To je zaujímavá otázka.

Keď sa na to pozerám cez slová primátora, ktorý na Staromestských slávnostiach povedal, že Žilinu tvoria všetci jej obyvatelia vrátane študentov a ľudí zo zahraničia, tak asi áno.

Ale ak sa pýtate na pocit prijatia medzi ľuďmi, tam to bolo komplikovanejšie.

Necítil som sa úplne prijatý.

Nešlo o to, že by boli ľudia nepríjemní. Skôr som mal pocit, že ak sa chcem s niekým spoznať alebo porozprávať, iniciatíva musí prísť odo mňa. Ja sa ľudí bežne pýtam, odkiaľ sú, čo študujú alebo ako sa majú. Často som však mal pocit, že odpovedia na otázku, ale ďalej sa už nepýtajú.

Pri človeku, ktorý príde z inej krajiny a nikoho nepozná, to môže vytvárať pocit osamelosti.

Áno. Zistil som, že veľmi záleží od prostredia. Keď sa ľudia stretnú v bezpečnom a otvorenom priestore, kde je prirodzené rozprávať sa a spoznávať, funguje to úplne inak. Práve v takom prostredí som spoznal aj slovenských kamarátov.

Určite áno. Dozvedel som sa o nej cez univerzitný e-mail. Do Klubovne som prišiel kvôli slovenčine, pretože som potreboval viac hovoriť.

Zostal som kvôli ľuďom.

Na každý piatok som sa tešil.

Vedel som, že sa stretneme, porozprávame sa, zasmejeme sa a strávime spolu čas. Nebolo to len o jazyku. Bolo to miesto, kde som sa cítil bezpečne, prijato a vítane.

Keď človek príde do novej krajiny, práve toto veľmi potrebuje.

Že som sa nemusel báť povedať svoj názor alebo navrhnúť nejaký nápad.

Mal som pocit, že všetko, s čím prídem, bude vypočítané. Napríklad pred štátnicami som navrhol stretnutie, kde sa naučíme uviazať si kravatu. Ukázalo sa, že to riešia aj ďalší študenti a nakoniec z toho bola veľmi užitočná a zábavná aktivita.

Možno je to maličkosť, ale pre mňa to bol dôkaz, že môj hlas má váhu.

Uvedomil som si, koľko pomoci dostávam ja.

Keď som videl, že niektorí študenti riešia problémy s ubytovaním alebo brigádami, snažil som sa na to upozorniť univerzitu. Chcel som niečo vrátiť späť a pomôcť ľuďom, ktorí sa ocitli v podobnej situácii ako ja.

Chcem povedať, že si ich prácu veľmi vážime.

Pred vojnou som si nikdy nemyslel, že sa ocitnem na strane človeka, ktorý pomoc prijíma. Dnes viem, aký veľký význam majú organizácie, ktoré vytvárajú bezpečné priestory, venujú ľuďom čas a pomáhajú im zorientovať sa v novom prostredí.

Je to svetlá stránka sveta.

Hľadajte príležitosti.

Nečakajte, že všetko príde samo. Čítajte e-maily, pýtajte sa, skúšajte nové veci a stretávajte ľudí.

Nikdy neviete, ktorá malá príležitosť vám otvorí dvere k niečomu dôležitému.

Jaroslav prišiel na Slovensko ako študent z Ukrajiny. Po dvoch rokoch odchádza s titulom inžiniera, novými priateľstvami a skúsenosťami, ktoré ďaleko presahujú univerzitné prednášky či skúšky.

Jeho príbeh je v mnohom osobný, no jeho potreba niekam patriť a nájsť ľudí, pri ktorých nemusíte vysvetľovať, prečo ste tu, platí pre tisíce ľudí, ktorí dnes žijú medzi nami.

Jaroslavovi ďakujeme za jeho otvorenosť, dôveru aj všetky spoločné chvíle. Prajeme mu,

nech sa mu darí všade, kam príde, aby stretával priateľských ľudí a aby sa cítil prijatý všade tam, kde sa rozhodne zostať.

<https://clovekvohrozeni.sk/pribeh-ukrajinskeho-studenta>